

Carey
HEYWOOD

ONNA

Nejprodávanější autorka
New York Times

Carey
HEYWOOD

ONFA

2014

Copyright © 2013 by Carey Heywood
Translation © 2014 by Blanka Kukuczková
Cover design © 2014 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu HER,
přeložila Blanka Kukuczková
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-87910-67-2

Pro Zacharyho, který mi dal sílu bojovat za své sny.

1

Je to tahle holka. Chodíme spolu do angličtiny. Sedí ve vedlejší lavici. Vídám ji každý den, ale nikdy jsem si jí vlastně pořádně nevšiml.

Od naší učitelky jsme dostali za úkol vypracovat ve dvojici projekt o knize *Sarah, prostá a vysoká*. Docela mě to pobavilo, protože ona se taky jmenuje Sára. Včera jsem byl poprvé u ní doma, abychom spolu něco vymysleli. Nevím sice proč, ale ptala se mě, jestli by nemohla přijít spíše ona ke mně, tuhle možnost jsem však nekompromisně zavrhnul. Raději bych byl kdekoliv jinde než u mě doma. Vloni chodila Sára na jinou školu než já, takže je jasné, že na rozdíl od děcek z mé staré třídy nemohla tušit, že k sobě nikdy nikoho nezvu.

Tohle bylo poprvé, kdy jsem navštívil někoho, kdo bydlí mimo naši čtvrť. Sára mi podrobně popsala, jak se k nim dostanu, a tak jsem popadl kolo a jel. Jejich dům je mnohem menší než náš, ale moc se mi u nich líbilo. Bylo poznat, že tu žije opravdová rodina. Fakt si nevzpomínám, kdy jsem se naposledy takhle cítil u sebe doma.

Sára zpočátku mluvila hrozně tiše. Pořád jsem se musel ptát, co říkala a jestli by to zopakovala. Postupně však ztratila ostych a zanedlouho jsme se už bavili úplně normálně. Seděli jsme u kuchyňského stolu. Její máma pobíhala kolem nás a připravovala večeři. Nabídla mi, abych pojeď s nimi, ale trvala na tom, ať zavolám domů a ujistím se, že to mé mámě nebude vadit.

Půjčil jsem si tedy jejich bezdrátový telefon, avšak hovor jsem jen předstíral. Bylo totiž úplně jedno, zda zavolám nebo ne. Jsem si docela jistý, že moje máma si stejně ani nevšimne, jestli jsem doma.

Sára má staršího bráchu Briana. Připadá mi fajn. Ještě nikdy jsem se nebavil s někým, kdo už chodí na střední.

Když jsem se večer vrátil domů a musel jsem projít kolem prázdného pokoje mé starší sestry Bethany, téměř jsem zatoužil po tom, abych byl stále ještě u Sáry.

Dnes se k ní chystám znovu, protože s tím naším úkolem jsme zatím moc nepokročili. Možná, že mě její máma zase pozve na večeři. To by bylo mnohem lepší než obvyklý párek v rohlíku ohřátý v mikrovlnce, kterým se krmím každý večer. Nevím, čím to je, ale u Sáry doma je mi opravdu moc fajn.

Před naší prezentací se Sára chvěje nervozitou, ale proč? Zvládneme to s přehledem. Jasně že stát před celou třídou není nic příjemného, ale když vidím, jak je nejistá, беру si slovo a skoro celou naši práci odvykládám sám. Sářin nápad s koláží na krabici od cereálií se mi fakt líbí, má to myšlenku a zdá se, že naše zpracování učitelku zaujalo. Když se vracíme zpátky do lavice, letmo na Sáru pohlédnu a ona mi věnuje plachý úsměv.

Další dvojice na řadě je Mariah Osborneová a Kelly Sotellová. Mají vytvořenou koláž z krabice od bot. Připadá mi, že se holky dost ošívají a hážou divné grimasy. Většina lidí nejprve zvedne svou práci, aby si ji každý mohl prohlédnout, ale jejich krabice je stále přikrytá.

Paní Hallová to rovněž zpozoruje a požádá je, aby svou práci ukázali ostatním. Jen co z ní sundají ochranný papír, začnou se z předních řad ozývat překvapené výkřiky a povzdechy. Sára a já sedíme spíše vzadu, snažím se tedy zaostřit zrak, abych na jejich projekt lépe viděl. Vypadá to jako obrázek farmy, před kterou stojí několik lidí. Stejně jako předchozí práce, i jejich krabice mezitím koluje po třídě, aby si ji všichni mohli

prohlédnout zblízka. Několik lidí se zahihňá a otočí se naším směrem. Začínám mít neblahé tušení.

Naštěstí se ke mně dostane dříve než k Sáře. Co to sakra je? Konečně vidím, čemu se všichni smějí. Sára ke mně napřáhne ruku a chce, abych jí tu krabici podal. Odmítavě zavrtím hlavou. V žádném případě jí to nechci ukázat. Místo postavy hlavní hrdinky je totiž nalepená fotka Sáry. Všichni nás teď pozorují. Kelly se tváří samolibě a Mariah nervózně těká pohledem. Bleskne mi hlavou, že její nápad to asi nebyl.

Sára se na mě dívá s nechápavým výrazem ve tváři. „Wille?“

Vzápětí ke mně přistoupí paní Hallová. „Nějaký problém, Williame?“

Do prdele. Posouvám krabici směrem k učitelce a malinko ji nakloním, aby ji Sára neviděla, jenže si nevšímnu, že mezitím vstala ze židle a stojí přímo za mnou. Zaslechnu její šokovaný povzdech. Obrátím se právě včas, abych zahlédl, jak se široce rozevřenýma očima a ústy zakrytými rukou vyběhá ze třídy. Pokládám krabici na svou lavici a tázavě pohlédnu na naši učitelku. Ta přikývne a já vstávám a běžím za Sárou. Když probíhám kolem Kelly, nastrčí mi nohu. Husa jedna pitomá! Za dveřmi se na okamžik zarazím. Nepostřehnul jsem, kterým směrem Sára utíkala. Rozhlížím se a vtom si všimnu, jak sedí na podlaze chodby nedaleko naší třídy a zády se opírá o stěnu. Hlavu má schovanou v dlaních.

Přistoupím k ní a zaregistruju, že pláče. Tíše popotahuje a chvějí se jí ramena. Než jsem za ní vyběhl, vůbec jsem nepřemýšlel, jak vlastně reagovat. Hlavně, ať přestane brečet.

Zvolna si sedám vedle ní. „Jsi v pohodě?“

Neodpoví, jen zavrtí hlavou.

„Ty holky jsou úplně pitomé. Vykašli se na ně.“ Hlavou mi bleskne nápad, že bych ji objal kolem ramen, ale neodvažuju se, a tak ji jen šfouchnu loktem.

Zvedne hlavu a pohlédne na mě. V jejich velkých očích se lesknou slzy.

„Proč to udělaly?“ zašeptá tichým hlasem.

Zatraceně. Předtím, než jsme spolu začali pracovat na tom úkolu, jsem ji vlastně vůbec neznal. Něco mě k ní přitahuje, je vážně roztomilá. „Na světě je prostě plno idiotů,“ snažím se ji utěšit.

„Ale já jsem jim nikdy...“ hlas se jí náhle zlomí, „nic neudělala.“

Sleduju, jak se jí po tváři koulí obrovská slza. Víím, že má pravdu. Sice ji ještě moc dobře neznám, ale mám za to, že dokážu rozeznat, kdo má v hlavě vymeteno a kdo ne. Sára je tichá holka a moc se neprojevuje. Kdyby mě s ní učitelka nedala do páru, nevěděl bych, jak je zajímavá.

Vtom vyjde ze třídy paní Hallová. „Jsi v pořádku, Sáro?“

Zavrtí hlavou a znovu si skryje tvář v dlaních.

„Nechtěla bys jít třeba do školního klubu? Můžeš zavolat mámě nebo tátovi, jestli by tě nevyzvedli a nezavezli domů.“

Sára s očima stále sklopenýma zvolna přikývne.

Pohlédnu na paní Hallovou. „Můžu ji tam doprovodit?“

Dovolí mi to. Vstávám jako první a podám Sáře ruku. Naposledy posmrkne a pak mi nejistě sevře prsty a já jí pomůžu se zvednout.

„Díky,“ zašeptá nesměle.

„To je v pohodě.“

Zastaví se a otočí se ke mně. „Nejen za to, že se mnou jdeš.“ Odmlčí se a zabloudí zrakem ke svým nohám, pak se zhluboka nadechne a znovu na mě pohlédne. „I za to, že jsi nechtěl, abych to viděla.“

Vydáme se směrem ke školnímu klubu. „Můžu se k vám dneska zase stavit? Víím, že ten úkol už máme hotový, ale mohl bych ti třeba přinést tvůj školní batoh,“ soukám ze sebe.

„To přece nemusíš,“ zašeptá Sára.

Dojdeme k otevřeným dveřím klubu. Vychovatelka k nám vzhledne od stolu.

„Ale já chci,“ odpovím polohlasně.

Sára mě oblaží milým úsměvem. „Dobrá, tak se stav.“

Zase si hraje s prstýnkem. Dělá to vždycky, když je nervózní. Zajímalo by mě, co se jí teď honí hlavou.

„Jsi v pohodě?“ ptám se.

Její oříškově hnědé oči se zvednou od úkolu z matiky a na malou chvíli na mě spočinou. Přikývne a vrátí se pohledem zpět ke svému sešitu. Dneska přišla do školy ve světlé košili a pod ní měla tílko na ramínka. Toho tílka bych si ani nevšimnul, kdyby si košili neodložila, jen co jsme se odpoledne vrátili k ní domů. Nevzpomínám si, že bych si někdy prohlížel její ramena.

Nakláním svou učebnici amerických dějin, aby to vypadalo, že si čtu kapitulu, kterou se máme do zítřka naučit. Místo toho jí však tajně pozoruju. Vlasy má stažené dozadu a kolem tváře jí splývá pár neposlušných pramínků. Svrbí mě prsty a stěží odolávám nutkání zastrčit jí je za ucho. Účes jí po stranách zdobí dvě drobné sponky ve tvaru vážky.

Hlavou se mi mihne vzpomínka na to odpoledne, kdy si je kupovala. Byli jsme spolu v obchodním centru. Nemohla se rozhodnout mezi většími sponkami ve tvaru vážky anebo menšími ve tvaru slona. Nabídnul jsem jí, že jí koupím oboje, ale nedovolila mi to. Jediný dárek, který kdy ode mě přijala, je ten prstýnek, s nímž si stále pohrává. Pomalu sjíždím pohledem k jejím rukám. Vtom se ke mně Sára nečekaně nakloní. Málem upustím z ruky svou učebnici. Sedí naproti mě u konferenčního stolku; má volné tílko a já mám perfektní výhled na její podprsenku s krajkou. Hryznu se do rtu.

Prsa, která se jí derou z výstřihu mě přivádí k šílenství. Pocítím touhu dotknout se jich. Odvracím oči od jejích ňader a připadám si jako úchyl. Nejspíš úchyl jsem, protože po chvíli tam znovu zabořím zrak. Sára si mého upřeného pohledu nevšímá, pracuje na úkolu a já pozoruju, jak se jí s každým nádechem zvedá hrud'. Ucítím, že mi vzrušením začíná tuhnout v rozkroku, a tak si v křesle poposednu a snažím se to zamaskovat rukou.

Náhle se ode dveří obýváku ozve hlasité odkašlání. Oba vzhledneme.

„Ahoj Briane!“ zvolá Sára překvapeně.

„Čau, co je nového?“ odpoví jí, ale oči upírá přímo na mě.

Do prdele. Musel mě vidět, jak na ni zírám. Zajímalo by mě, jak dlouho už tam stojí.

„Nazdar, Wille. Můžu s tebou na chvíli mluvit?“ Brianův hlas zní klidně, ale výraz jeho očí mě děsí.

Zatraceně. Sára na svého bratra vrhne nechápavý pohled, ale já jen pokrčím rameny a vstávám. Následuju Briana do kuchyně a s úlevou si uvědomím, že díky němu je všechno mé vzrušení našťestí fuč.

Otevře lednici a vytáhne si plechovku limonády. S bouchnutím zavře dvířka a opře se o ně zády. Zhluboka se napije z plechovky a postaví ji na kuchyňskou linku. Stále mlčí a chvíli si mne bradu. Stojím tam a čekám, co z něj vypadne.

„Wille, přinesl bys mi pak jednu limonádu, prosím?“ ozve se z obýváku Sára.

Při zvuku jejího hlasu se Brian pousměje a nakloní hlavu jejím směrem.

„Jasně!“ odpovídám hlasitě.

Jakmile na mě Brian pohlédne, jeho úsměv rychle přejde v úšklebek. „Viděl jsem tě.“

Očima zabloudím k hraně stolu. Nevím, co na to říct.

„Líbilo se ti, cos viděl?“

Fakt si myslí, že mu na tohle odpovím?

„Podívej se na mě,“ naléhá Brian.

Sakra. Brian byl vždycky v pohodě. Tento rok už bude maturovat, kdežto my dva se Sárrou jsme oba teprve v prváku. Vrhám na něj tázavý pohled. Zajímalo by mě, jestli se mi chystá spravit fasádu.

„Je to moje malá ségra, kámo.“

Nevím, co mu na to mám říct, a tak jen přikývnu. Zdá se, že to funguje, protože se jeho zarputilý výraz trochu uvolní.

Přitáhne si židli a posadí se. „Líbí se ti?“

„Je to moje nejlepší kámoška,“ odpovídám upřímně.

Otráveně zakouří očima. „To vím, Wille, ale cítíš k ní něco víc?“

Odmlčím se a stočím pohled k podlaze. „To nevím.“

„No tak než to budeš vědět, přestaneš na ni *takhle* čumět. Je ti to jasné?“

Přikývnu, prudce se rukama odrazím od stolu a zamírím zpátky do obývacího pokoje.

„Wille!“

Otočím se zpátky k Brianovi. Stojí před lednicí a podává mi limonádu, o kterou mě Sára žádala.

„Díky,“ zamumlám a беру si ji od něj.

Jakmile se vrátím do pokoje, vrhne na mě Sára zvědavý pohled. Opatrně pokládám limonádu před ni na stůl a dávám si setsakra pozor, aby mi oči zase nespadly do jejího výstřihu.

„Co po tobě Brian chtěl?“

„Jen jsem se Willa ptal, jestli by si nechtěl vyzkoušet lakros,“ odpoví za mě Brian zpoza dveří a vzápětí vyběhne nahoru do svého pokoje.

„A to se tě nemohl zeptat tady?“ podotkne Sára s významně zvednutým obočím.

„Hmm, asi tě nechtěl rušit.“

Pomaloučku pokývnu hlavou s výrazem *na tohle ti neskočím*. „A chtěl bys?“

Zmateně na ni pohlédnu. „Co bych chtěl?“

„No přece zkusit si s nimi zahrát ten lakros.“

„Možná, ještě nevím.“

„Myslím, že bys měl.“ Oblaží mě milým úsměvem.

Přikývnu a vklouznu do křesla. Musím si dočíst tu kapitolu, ale po rozhovoru s Brianem se nemůžu soustředit. Mám Sáru rád? Jasně že jo. Je to moje nejlepší kámoška. Ale když tak nad tím přemýšlím, je docela možné, že ji mám rád ještě mnohem víc.

Štve mě však, že je tak jiná než ostatní holky z naší školy. Na nich úplně v klidu poznám, co si o mně myslí. Dívají se na mě s připitomělým úsměvem, věčně se chichotají a červeňají, kdykoliv na ně promluví. Sára tohle nedělá. Když už se nějak projeví, zakoučí očima a většinou si ze mě nějak vystřelí.

Má to vůbec nějaký smysl, abych k ní cítil něco víc, když ona mě nemá tak ráda?

S hlasitým bouchnutím zavírám učebnici, až Sára nadskočí úlekem.

„Promiň,“ omlouvám se jí. „Dneska mi to nějak neleze do hlavy.“

Odloží tužku na stůl. „A co bys chtěl dělat?“

Mám chuť se trochu protáhnout. „Co takhle zahrát si basket?“

Pokrčí rameny. „Tak jo, něco na sebe hodím.“

Balím si všechny své věci do batohu a jdu si sednout na lavičku před venkovními dveřmi. Zanedlouho vyjde Sára ze dveří, oblečená do volných tepláků s proužky po stranách a vypasovaného trička. Vzpomínám si, že jsem ji v tom tričku nedávno viděl, ale když jej měla naposledy na sobě, určitě jí nebylo tak těsné přes prsa. Raději rychle odvracím zrak, kdyby se tu náhodou nečekaně objevil Brian. Kráčím za Sárou do zahravní kůlny. Nějakou dobu se tam přehrabuje v prostorné skříni a po chvíli vytáhne basketbalový míč.

Podá mi jej. „Myslíš, že potřebuje přifouknout?“

Párkrát s ním zadribluju a přikývnu. Otočí se tedy zpět ke skříni a hledá pumpu na kolo. Jakmile ji najde, podá mi hadičku s jehlou. Přidržuju jehlu v otvoru míče a Sára začíná pumpovat. Nemůžu z ní přitom spustit oči. Pokaždé, když zapumpuje, prsa se jí přitisknou k sobě.

Už mám zase těsně v trenkách, a tak jí z pudu sebezáchovy nabídnu, že míč dofouknu. Vrhne na mě prapodivný pohled. Díkybohu, že neumí číst mé myšlenky. Jakmile je míč připravený, vyrazíme ulicí do nedalekého parčíku, v němž se nachází několik vybetonovaných basketbalových pláček s obručemi na tyčích. Jeden z nich je právě volný. Sára popadne míč z mé náruče a vrhá ho do koše.

„Chytej!“ pobídne mě.

Chytám míč a strkám si jej do podpaží. „Co si zahrajeme?“

„Mně to je jedno, vyber si ty.“

Rovným nohama skáču přímo do pekla. „Dobrá, tak jeden na jednoho?“

„Jasně.“

Stojím blíže ke koši, a tak jí pinknu míč. Dribluje doleva, ale hned jsem u ní. Otočí se ke mně zády a snaží se mě natlačit blíže ke koši. Nechávám ji a jen naoko se snažím připravit ji o míč. Otočí se a vrhne jej směrem k obruči, ale míč se jen odrazí. Popadnu ho a dribluju dál od koše.

Ušklíbne se na mě a podřepne si s nohama daleko od sebe, aby mohla vyrazit, ať už se vydám jakýmkoli směrem. Místo toho, abych předstíral, že se chystám vyrazit vlevo či vpravo, zaútočím přímo na ni. Blokování jí ani trochu nejde, a navíc jsem vyšší než ona. Držím míč nad hlavou a při pohledu na to, jak vyskakuje a snaží se mi jej vyrazit z rukou, se rozchechtám. Šlehne po mě našťvaným pohledem a vši silou mi dupne na nohu.

„Do hajzlu!“ zařvu, upustím míč a chytám se za nohu.

Sára se jen rozesměje a rozběhne se za balónem.

„To byla podpásovka,“ prohlašuju, když její míč proletí obručí.

Nevšímá si toho a věnuje mi rozjásaný taneček. Poslední věc, po které právě toužím, je vidět Sáru skákat nahoru a dolů v těsném tričku, nemůžu z ní však spustit oči. Basketbal asi nebyl nejlepší nápad. Zkousím zapomenout na to, jak mě přitahuje, a snažím se o ní smýšlet jako o jednom ze svých kámošů. I kdybych se do ní zamiloval, k ničemu by to nebylo. Ona mě bere jen jako kamaráda. Vzpomenu si na jiné holky z naší školy. Jsem si poměrně jistý, že několik holek z druháku mi doslova leží u nohou. Snad bych mohl pozvat na rande jednu z nich.

Když dohrajeme do jednadvaceti bodů, máme toho oba dost. Vyrážíme zpátky k ní domů. Sára je zadýchaná a tričko se jí lepí na záda.

Nalije nám oběma z kohoutku pořádnou sklenici vody. Pozoruju ji, jak pije a po bradě jí stéká tenký pramínek vody. Když odloží sklenici na kuchyňskou linku, šťastně se na mě usměje. Oči jí září a ve tváři se jí odráží rozpustilý výraz. Za-

toužím po tom, abych tu s sebou měl svůj foťák. Neochotně ji následuju do obýváku. Nechuť k domácím úkolům mě stále ještě nepřešla.

„Pustíme si nějaký film?“ navrhuju.

„Dobrý nápad. Vyber nějaký.“

Přecházím k polici, která přetéká plastovými obaly s DVD. Probírám se jimi, a když narazím na *Zachraňte vojína Ryana*, vytahuju jej a ptám se Sára: „Co říkáš na tohle?“

„To by šlo. Dáš si popcorn?“

S úsměvem přikyvuju. Vstane a v půli cesty do kuchyně se ke mně obrátí. „Neměli bychom se zeptat Briana...“

„Na co se mě chcete zeptat?“ vyzvídá Brian, který právě vstoupil do obýváku.

Beze slova mu ukazuju obal od DVD.

„Dívejte se, na co chcete, já jdu ven.“ Nakoukne do kuchyně. „Sáro, řekni mámě, že se dneska nestihnu vrátit na večeri.“

„Kam se chystáš?“ zeptá se ho Sára.

Brian se zakření. „Mám rande.“

„A s kým?“

S pyšným úsměvem pronese: „S Daniellou Derrickovou.“

Údivem mi spadne brada a bezděčně ze sebe vydám pochvalné zahvízdnutí. Každý kluk z naší školy touží po tom jít na rande s DD. Sára si všimne mého užaslého výrazu, zakouří očima a s pohledem plným hlubokého opovržení se vrátí zpátky do kuchyně. Tohle se mi teda moc nepovedlo.

Nakouknu za roh do kuchyně, jestli se Sára nedívá, a potichu poznamenávám směrem k Brianovi: „Ty si ale umíš vybrat, Daniella je vážně kost.“

Brian na mě na pár dlouhých vteřin upře zkoumavý pohled, z něhož mě obleje studený pot, ale pak se samolibě zakření: „To teda je.“

Zanedlouho se za ním zaklapnou dveře. Jdu zpátky do obýváku, abych pustil film. Čekám, dokud se do pokoje nevrátí i Sára s obrovskou mísou plnou popcornu, a pak hned stisknu tlačítko *play*. Sára je pěkně lakomá, pokud jde o popcorn, nejraději by všechno spořádala sama. Jediná možnost, jak se

můžu dočkat několika málo kousků, je, když mi je háže rovnou do úst. Pomalu se v tom stávám přeborníkem.

Když se ve filmu vojáci vyloďují v Normandii, zakrývá si Sára oči. Kdykoli spolu sledujeme filmy, ve kterých jsou nějaké děsivé scény, chce po mně, abych jí pokaždé řekl, kdy se už může zase dívat. Obvykle sedávám na konci pohovky a Sára si pokládá nohy ke mně do klína. Sedíme takto až do chvíle, kdy se její máma vrátí z práce.

„Ahoj děcka! Jak bylo ve škole?“

Oba jednohlasně zasténáme, což ji rozesměje. Zkontroluje, jestli máme hotové úkoly do školy, a potom se zavře v kuchyni, aby nachystala večeři. Zamlčel jsem jí úkol do dějepisu, přečtu si to večer před spaním. Sářina máma se mě už neptá, jestli s nimi povečeřím, bere to jako samozřejmost. Sára vstává z pohovky a jde jí vyřídit, že Brian dnes večer nebude doma. Když se vrátí, spokojeně se na mě usměje a položí mi nohy zpátky do klína. Jakmile mi nohou přejeđe po penisu, málem nadskočím. Nutím se myslet na něco, po čem stoprocentně zchladnu, například na našeho ředitele, na Briana, který mě mlátí, nebo na králíčka Energizera.